

De afkeuring van den minister van oorlog, maarschalk Randon, baatte niet meer. Hoewel de heeren ministers van oorlog over het algemeen zich geen vrienden van dit vredewerk toonden, konden zij den loop der zaken niet tegenhouden.

De goevernementen beschikten in goedkeurenden zin. De afgevaardigden van 14 Staten kwamen ter Eerste Conferentie van Genève, 26-29 Oct. 1863. Vertegenwoordigd waren: Frankrijk, Groot-Britanje, Pruisen, Oostenrijk, Nederland, Spanje, Zweden, Zwitserland, Beieren, Wurtemberg, Baden, Saksen, Hanover en Hessen. De voornaamste vertegenwoordigers waren: Frankrijk: de Préal en Dr. Boudier (baron Darricau was verhinderd); Groot-Britanje: Dr. Rutherford; Pruisen: Dr. Löffler, gezonden door het ministerie van oorlog, Dr. Housselle, door dat van eeredienst en geneeskunde; Oostenrijk: Dr. Unger, chef-geneesheer der Oostenrijksche legers; Nederland: Dr. Basting, vertegenwoordiger des Konings, kapitein t/z Van de Velde; Spanje: Dr. N. Landa y Alvarez de Carvallo; Zweden: Dr. Skoeldberg en Dr. Edling; Zwitserland: Dr. Lehmann, chef-geneesheer der Bondstroepen, Dr. Brière; Beieren: Dr. Dompierre; Wurtemberg: Dr. Hahn en Dr. Wagner; Baden: Dr. Steiner, vertegenwoordiger van den groothertog; Saksen: Dr. Günther; Hanover: Dr. Oelker; Hessen: majoor Brodrück. Rusland had de uitnoodiging te laat ontvangen om een officieel afgevaardigde te kunnen zenden. Maar de grootvorst Konstantijn zond zijn adjudant, kapitein Kirejeff; en grootvorstin Helena Paulowna 1) belastte haar secretaris Essakoff, de zittingen bij te wonen.

Deze werden gehouden in het Athéneé Eynard. Gen. Dufour heette den leden welkom en leidde de punten ter behandeling in, den wensch uitsprekend, dat, zoo men thans nog niet de einduitkomst bereikte, men tenminste den stoot zou geven aan hervormingen, die zich in de toekomst zouden verwezenlijken.

Daarop droeg hij het presidentschap aan Moynier over, die de debatten met beleid bestuurde. Prins Heinrich XIII Reuss, afgevaardigd door de orde van St. Johannes van Jeruzalem, werdt tot onder-voorzitter gekozen.

Moynier wilde de onzijdigheid der gekwetsten, als iets onmogelijks, niet onder de wenschen, door de conferentie uitgesproken, opnemen. Maar Dr. Basting bood hem een onwrikbaren tegenstand („avec sa tenacité hollandaise”, zooals Dunant zegt) en sleepte de vergadering mede. 2)

Den 29sten Oct. had de conferentie haar wenschen en besluiten geformuleerd. Zij behelsden het volgende:

In vrede zal elk land een hoofdcomité samenstellen, met opdracht, hulpcomité's te vormen, alles onder de hooge leiding der regeering. Is een oorlog

1) Naar luid van Un Souvenir zond deze edele vorstin, geb. princes Charlotte van Wurtemberg, 300 zusters van Barmhartigheid naar de Krim (1855), waar zij in de hospitalen haar liefdewerk verrichtten. Zij voorzag ze van al het noodige en de Russische soldaten vereerden haar als heiligen.

De grootvorstin deed Dunant op haar kasteel Beurivage bij Ouchy aan het meer van Genève ontbieden en betuigde hem hare instemming en bewondering.

2) In den tekst van de Compte-Rendu des Conférences zijn de krachtvolle woorden van den Nederlander zeer verzwakt. Geen wonder, de heer Moynier zelf heeft dit verslag aan een herziening onderworpen! De onderhandelingen en besprekingen in extenso bij Müller. Vorgeschichte des R. K. 1897.